

Opeření vystěhovalci: strnad obecný

Text a foto: Tomáš Grim

*„Byl bych velmi udiven, kdyby mi někdo řekl, že nějaký živočišný nebo rostlinný druh může mít na obou polokoulích stejné vzezření,“ píše Claude Lévi-Strauss v zaslouženě slavném a dodnes neobyčejně čtivém díle *Smutné tropy*. Tak to by se klasik divil – ptačích druhů hnízdících přirozeně na severní i jižní hemisféře je sice vsutku pomálu (Lévi-Strauss jistě neměl na mysli druhy tažné), ale opeřenců hnízdících na obou polokoulích nepřirozeně je až až. Dalším z takových invazních vetřelců, kterému se podíváme na zobáček, je „náš“ strnad obecný. Překroucení známého rčení není samoučelné: nedávné výzkumy totiž naznačují, že strnad obecný si u protinožců podobný zjev zachovává ještě více, než si jej od dob introdukčních pokusů zachovaly jeho zdrojové populace!*

Tím zjevem není peří, ale zpěv a tento zajímavý objev pochází z dílny českých badatelů a přispěl k němu i známý projekt občanské vědy „Nářečí českých strnadů“ (<http://www.strnadi.cz/>). To nejlepší nechme ale nakonec a podívejme se nejdříve na strnadi osudy pěkně popořádku, chronologicky.

Ze severu na jih

Domovinou strnada, alespoň tak jak ji známe z doby historické, je

mírná zóna Eurasie, od Britských ostrovů až po centrální Sibiř. Na severu strnada zastavilo až Severní moře, na jihu jeho hnízda najdeme po jižní Itálii a zakavkazské republiky, ale v mimohnízdním období bývá k zastížení přirozeně i jižněji, až v Iránu. Nezapomínejme ale, že toto rozšíření je v evolučním čase nestálá novinka: ještě před pár tisíciletími, v dobách ledových, muselo být rozšíření – nejen strnada, ale všech „našich“ opeřenců – podstatně jiné. Navíc se dynamicky mnohokrát a opakovaně měnilo během více jak tří desítek dob ledových

▲
*„Kéž by si, sedláčku, chcíp!“
není píseň, která by hudebního
labužníka oslnila, ale právě
díky své prostotě se snadno
poddává bádání. Výsledky jsou
fascinující (viz hlavní text).
Gbelce, Slovensko*

a meziledových. Například skandinávské populace nemůžou být starší než pouhých 18 000 let (v evolučním měřítku mrknutí oka) – na ledovci strnad opravdu dlouhodobě nepřežije, natož aby zahnízil...

Navzdory lidské pošetlosti se novou domovinou strnada obecného nestala ani Severní Amerika ani Austrálie. Cincinnatská aklimatizační společnost vypustila strnady v 70. letech předminulého století, ale kýžený výsledek se nedostavil. V podobném období se na australskou svobodu dostali strnadi dílem Aklimatizační společnosti státu Victoria (1863, 1864), dílem pozdější „bratrské pomoci“ ze Zélandu z 80. let. Výsledek stejný jako v USA.

Nový Zéland, to je jako většinou docela jiná písnička (vlastně doslova – viz dále). Novozélandské aklimatizační společnosti nenechaly nic náhodě a mezi lety 1864 až 1875 vypustily na exotickou svobodu téměř sedm stovek strnadů. Strnad se, celkem očekávaně, na Novém Zélandu uchytil. A nejen to: šířil se tak úspěšně, že ve 20. letech minulého století už obýval celou plochu Severního i Jižního ostrova.

Úspěšné tažení u protinožců tedy završil už půl století po prvních výsadcích. To není nic samozřejmého, tempo šíření jiných opeřených přistěhovalců bylo hlemýždí (např. vrabce polního: Naše příroda 11/6: 28–35). Strnada nacházeli badatelé i na okolních odlehlých ostrůvcích, včetně ostrovů Chathamových (1910), Kermadekových (1946) a na ostrově Lorda Howea (1949), tedy od Severního ostrova Nového Zélandu cca 700 km jihovýchodně, 1000 km severovýchodně a 1300 km severozápadně.

Zajímavou stránkou introdukce strnadů je i to, jak detailně se podařilo

historii jejich introdukcí zrekonstruovat (Pipek P. a kol. 2015: How the yellowhammer became a Kiwi: the history of an alien bird invasion revealed. *NeoBiota* 24: 1–31). Včetně konkrétních počtů ptáků odvezených, na palubě zahynulých a vypuštěných. Potomci těch, kteří byli vypuštěni, byli dokonce někdy zpětně odchyťováni. Takto „recyklování“ ptáci pak byli vypouštěni jinde a převáženi do jiných míst Nového Zélandu či, jak už bylo řečeno, dokonce do Austrálie. To se ale ostatně týkalo i některých dalších druhů, například skřivanů a špačků (Pipek a kol. 2019: The ins and outs of acclimatisation: imports versus translocations of skylarks and starlings in 19th century New Zealand. *Biological Invasions* 21: 1395–1413).

Z jihu na věčnost?

V díle o pěvušce modré (Naše příroda 11/3: 58–68) jsme se podivovali nad myšlenkou, které zjevně propadli první novozélandští osadníci, že tento druh je vhodné introdukovat jako přírodní „insekticid“ – pěvuška žere hmyz jen z poloviny, druhou polovinu objemu její potravy tvoří semena. To je pro její vysazení v zemědělské krajině opravdu moc dobrý důvod...

U strnada nám nezbývá než smeknout nad znalostmi pracovníků aklimatizačních společností také: strnad obecný je v první řadě druh semenožravý, jen mláďata krmí – *potenciálně* škodlivým – hmyzem. Pokud by tedy šlo o škodlivá semena (a semena nepůvodních plodin vysazených kolonizátory jsou pro původní prostředí škodlivá bez diskuze), tak strnad je skutečně ze zemědělské krajiny odstraňoval ve velkém...

Není žádné překvapení, že strnad byl některými autory za zemědělského škůdce považován už ve své domovině (přesněji řečeno ve zdrojové oblasti, odkud novozélandští strnadi kolonizátoři přišli, tedy ve Velké Británii), a to dokonce už v době nedlouho před počátkem introdukcí! Ve Spojených státech byl po počátečních pokusech o introdukci právě z tohoto důvodu jeho další dovoz zakázán a „v oblastech Nového Zélandu, kde se produkovaly zrniny, byli strnadi obecní před 20. lety 20. století ničení jakožto odporňi škůdci“, jak píše John L. Long (Introduced Birds of the World: The Worldwide History, Distribution and Influence of Birds Introduced to New Environments, 1981). Ten dále cituje zdroj z poloviny minulého století, podle kterého „je tento druh jednou z neškodlivějších introdukcí (na Nový Zéland), poněvadž se krmí na zrní a čerstvě vysetých travních semenech“.

Na škodlivost strnada si kolonizátoři a aklimatizátoři mohli stěžovat jak chtěli, vyhubit potomky jejich vlastníma rukama zpackaného

výsadku se jim nepodařilo. A to snaha byla: „Sbírala se vejce, vykupovaly ptačí hlavy a sela otrávená semena. Problém se však táhl až do 20. století.“ (Štajerová K. a kol. 2015: Pozdě bycha honit aneb Chyby a omyly v introdukcích rostlin a živočichů. Vesmír online: 24. 9. 2015).

Dnes zůstává strnad běžnou součástí ptačích společenstev na Severním i Jižním ostrově Nového Zélandu, od nížin do cca 1600 m n. m. Tím se nakonec naplnily i některé podružné důvody jeho introdukce, tedy „připomíná nám domovinu“ a „zpívá moc hezky“.

Exotický životní styl?

Změnila se biologie strnada v novém prostředí? Snad nejprozkoumanější stránka ptačí biologie vůbec je velikost snůšky. I té se vědci podívali na kobylku u nepůvodních druhů – vysazení nepůvodního druhu je geniální (i když z hlediska vědeckého poznání neplánovaný) „přirozený experiment“; srovnání původní populace s tou introdukovanou nám totiž může leccos prozradit o faktorech, které modelují ptačí biologii a které není snadné rozplést jen v původních nemanipulovaných populacích (Samaš P. & Grim T. 2010: Globální experiment s ptačí ekologií: co se stane, když se evropský pták ocitne na Novém Zélandu? Živa 58/5: 227–229).

Jedním z druhů, které byly v tomto směru probádány detailně, je drozd zpěvný (Naše příroda 11/2: 28–35). Na Novém Zélandě se jeho snůška zmenšila (průměrně 3,7 vejce oproti 4,0 vejcím ve Velké Británii). Snůška v protinožných populacích prokazatelně klesla i u řady dalších druhů z dovozu: pěnkavy obecné, kosa černého, špačka obecného,

Mezi tímto nepřirozeně se vyskytujícím strnadem obecným a jeho nejbližším „soudruhem“ v přirozeném areálu leží přibližně 12000 km... Hamilton, Severní ostrov, Nový Zéland

vrabce domácího, skřivana polního, zvonka zeleného, stehlíka obecného a pěvušky modré. Jedinou zkoumanou výjimkou jsou ččetka zimní a právě strnada obecná, kde je rozdíl zanedbatelný (ačkoli tím „správným“ směrem: u strnada obecného průměrně 3,3 vejce na Novém Zélandě oproti 3,4 vejcem ve Velké Británii). Proč?

Jedním z nápadných rozdílů mezi původními (většinou britskými) a introdukovanými novozélandskými populacemi je, že daný druh má v novém prostředí výrazně vyšší hnízdní hustotu (jak už jsem zmiňoval v odkazovaném díle o pěvušce modré). Tak to platí bez výjimky pro všech 11 už zmíněných a dobře probádaných ptáčích druhů, včetně strnada obecného. Je celkem rozumné předpokládat, že čím vyšší bude hnízdní hustota, tím víc si budou jedinci určitého druhu konkurovat a tím nižší bude velikost jejich snůšek: klást větší snůšky se nevyplatí, protože nebude čím vykrmit velký počet mládat z nich vylíhlých; jinými slovy, přírodní výběr odstraní geny jedinců, kteří kladou pro dané podmínky vysokých hnízdních hustot nevhodně velké snůšky. Dlouhodobě tedy přežijí jen menší snůšky, respektive geny pro malé snůšky. Co na to strnadi, kteří mají patnáctinásobně (!) vyšší hnízdní hustoty na Zélandě než v Británii („pokud tedy neudělali autoři studie nějakou zásadní chybu“, jak už jsem psal v jednom z minulých dílů seriálu)?

Rozumný předpoklad je ale jedna věc, realita věc druhá. Zjistili jsme totiž, že čím větší je nárůst hnízdní hustoty daného druhu na Novém Zélandu (oproti hnízdní hustotě ve Velké Británii), tím nižší je míra zmenšení velikosti snůšky (oproti velikosti snůšky ve Velké Británii; Samaš P. a kol.

▲ Tato snůška pochází z původní domoviny strnada – můžeme tedy očekávat, že je zatím nedokladená, pokud je tedy hnízdo aktivní. Kdyby se podařilo strnada vysadit v tropech a evoluce jeho snůšky se ubírala očekávaným směrem, mohla by dvojjaječná snůška být konečná, dokladená: tropičtí pěvci totiž větší snůšky zpravidla nekladou. Dolní Bojanovice, ČR

▼ Jak se mění žadonící hlasy ptáčích mládat v introdukovaných populacích? Zatím nevíme. Dolní Bojanovice, ČR

2013: Ecological predictors of reduced avian reproductive investment in the southern hemisphere. *Ecography* 36: 809–818). To je opačný vztah, než bychom měli zjistit, kdyby platila představa, že zmenšení snůšek na Novém Zélandě je důsledkem vyšší hustoty hnízdních párů. Proč tedy strnadi obecní kladou prakticky stejně velké snůšky v obou vzdálených a izolovaných koutech světa, zatím

Mladý strnad nedlouho
po vyvedení z hnízda.
Černovír, ČR

nevíme – další zásadní faktor, který by jinak pozorované rozdíly mohl vysvětlit, tedy míra predace hnízd, je mezi britskými a novozélandskými strnady populacemi podobnými...

Kéž by si, sedláčku, chcíp!

Naučit se zpěv strnada nevyžaduje od začínajícího ptáčka žádné extrémní intelektuální úsilí. Strnad je běžný pták po celém území ČR a šance si jej poslechnout naživo tedy není žádná rarita téměř kdekoli. Ozývá se od časného jara do pozdního léta. Zpívá neúnavně od rána do večera. Struktura zpěvu je až legračně jednoduchá: kolem pěti až deseti krátkých pronikavých „dzi“ zakončených zpravidla dvěma tóny (vzácně jedním či třemi), z nichž alespoň jeden je delší. Lehčí už to opravdu nebude...

Akustická záměna s jiným druhem pěvce tedy nepřipadá v úvahu ani pro úplného hlušce. I proto, že strnady zpěv svou útrpnou neinvenčností a neměnným stereotypem působí jen jako neumětelský pokus o zpěv:

srovnajte strnady „dzi-dzi-dzi-dzi-dzi-DZÍÍÍ“ s jakoukoli pěnicí, „obyčejným“ kosem černým či pěnkavou (tj. zástupcem čeledi pěnkavovitých). Zájemce o ptačí zpěv by už už měl nutkání s unuděným zívnutím zaměřit svou pozornost na nějaký skutečně zajímavý zpěv...

... a to by byla chyba! V závěrečné koncovce zdánlivě nudného strnadyho „dzíkání“ se totiž ukrývá bez nadšázky fascinující zápletka. A ta získává ještě docela jinací rozměr, pokud se podíváme i na introdukované populace strnada obecného na opačném konci světa (Pipek P. 2018: Novozélandská hudba z dovozu. Živa 66/5: CXXXI–CXXXIII).

Strnady Hanáci a Ostraváci

Začněme doma: aby nás začal zpěv strnada obecného zajímat, nemusíme ani překročit hranice České republiky (Procházka P. 2011: Strnad obecný – Pták roku 2011. Česká společnost ornitologická, Praha). Jeho zpěv je jednotvárný jen tehdy, posloucháme-li pořad dokola jednoho samce, nebo strnady z jedné geograficky omezené oblasti. Konkrétní samec sice může mít v repertoáru nejen jednu verzi úvodní „dzi-dzi-dzi...“ fráze (nejčastěji mají typy pouze dva, kvalitní zpěváci zvládnou i čtyři, a průběžně je střídají), ale žádná velká paráda to tedy pořad není. Zajímavější je ta druhá, finální fráze. Ta se totiž liší mezi rozsáhlými územími, podobně jako se liší hanáčtina a ostravština. A stejně jako u lidských hlasových projevů jim říkáme dialekty, tedy nářečí (Diblíková L. a kol. 2013: Ptačí nářečí, strnad obecný a občanská věda. Vesmír 92/5: 250 a 270).

Závěrečná fráze obsahuje zpravidla dvě slabiky, které se mohou lišit délkou, výškou, ale i tím, jestli stoupají, nebo klesají. Je zřejmé, že zamícháním těchto možností může vzniknout přeřhel různých kombinací. Ačkoli bylo na našem území zjištěno celkem sedm strnadích nářečí (Diblíková L. a kol. 2019: Detailed large-scale mapping of geographic variation of Yellowhammer *Emberiza citrinella* song dialects in a citizen science project. *Ibis* 161: 401–414), převládají tři z nich, ostatně jako po celé Evropě (Petrusková T. a kol. 2015: A review of the distribution of Yellowhammer (*Emberiza citrinella*) dialects in Europe reveals the lack of a clear macrogeographic pattern. *Journal of Ornithology* 156: 263–273).

Nejčastějším strnadím nářečím v Čechách je BC, které se vyznačuje počátečním hlubším tónem (B) následovaným dlouhým vyšším klesajícím tónem (C). V západních Čechách končí strnadi svou písničku jedním spíše kratším vysokým tónem (X), za nímž následuje již známý hlubší neklesající tón (B). Na zbytku území ČR, zejména v severních příhraničních oblastech, pak uslyšíme nářečí BE, které začíná stejně jako BC, akorát druhá slabika (E) namísto klesání stoupá. Rozdílů je tedy celá řada a jsou poměrně jednotné napříč celými rozsáhlými úseky české a moravské krajiny, jak jsem právě popsal. Na druhé straně se některé dialekty střídají i na velmi malých územích, třeba právě na Hané.

Akustická konzerva?

Změnil se zpěv strnadů během jejich nedobrovolného pobytu

u protinožců? To bychom nejspíš i čekali – století a půl je docela dlouhá doba i na evoluční změnu a rozhodně dostatečná na to, aby se projevila tzv. fenotypová plasticita, tedy schopnost stejného jedince reagovat na různé podmínky změnou svých znaků. Že je dostatečná pro to, aby se stačily odehrát námi zjistitelné změny v biologii nepůvodních populací, se nemusíme dohadovat, to víme: průměrná velikost snůšky, sezónní průběh velikosti snůšky, tělesná velikost a další znaky se liší mezi původními a vysazenými populacemi řady druhů. A nejspíš jde o skutečné evoluční změny, nejen o nereprezentativní výběr původního výsadku (Naše příroda 11/2: 28–35). Navíc změna hlasových projevů nemusí „čekat“ na pomalou evoluci biologickou, ale může proběhnout rychle evolucí kulturní. Jak tedy zpívají strnadi kiviové?

Jinak než jejich angličtí předkové (Pipek P. 2017: Strnadi nářečí uložena pro strýčka Příhodu. *Ptačí svět* 24/2: 13). Jenže jinak, než bychom čekali; dokonce právě naopak, než

Typicky vybarvený samec strnada obecného. Grygov, ČR

bychom čekali: na Novém Zélandě totiž strnadi používají sedm nářečí, zatímco ve Velké Británii jen čtyři! A z kivi-nářečí jich většinu (pět) ve Velké Británii vůbec neuslyšíme! Podívejme se na rozdíly i podobnosti, které vybádali čeští ornitologové, podrobněji.

Zjistili, že zdrojová a introdukovaná populace sdílí jen dvě nářečí. Mimochodem to nejrozšířenější, v UK i NZ, je právě to, které zpívají i naši strnadi v západních Čechách: svou písničku uzavírají jedním krátkým vysokým tónem a za ním dlouhým hlubším neklesajícím tónem, jak už jsem psal (XB). A tím druhým sdíleným dialektem (rozšířeným v UK, vyskytuje se, zřejmě vzácně, i na Severním ostrově NZ) je závěrečný delší hlubší tón a za ním podobně dlouhý vyšší klesající tón (to by pozornému čtenáři mohlo také znít povědomě: BC). Na Novém Zélandu si skutečně člověk připadá jako doma nejen díky složení celého ptačího společenstva... (Grim T. 2015: Nejpodivnější ptačí koktejl světa. Ptačí svět 22/2: 22–24).

Ale co ta odlišná nářečí? Jak je možné, že na Novém Zélandu jich bylo dokonce víc? Vždyť výsadek z Velké Británie byl sice ve stovkách jedinců, ale jaká je šance, že by pokryl všechny tehdy dostupné dialekty? Samozřejmě malá. Pojdme na to odjinud.

Američtí vrabci polní dokázali proměnlivost svého zpěvu pokleslou efektem „hrdla láhve“, tedy nízkého počtu vysazených jedinců, zresuscitovat na původní pestrost (Naše příroda 11/6: 28–35). Jsou tedy ta nářečí, která zpívají jen novozélandští strnadi, také nové výdobytky kulturní evoluce? Autoři původní studie došli k závěru, že nejsou: najdeme je i ve strnadi domovině, jen jinde než v ostrovním

království – ne-britské dialekty kivi-strnadů nejsou žádné novinky, poslechneme si je i v kontinentální Evropě. Na Novém Zélandě tedy nejspíš nedošlo k evolučnímu znovuoživení těch nářečí, která ve Velké Británii v době introdukčních aktivit neexistovala.

Nejúspornější vysvětlení podivného rozšíření strnadi nářečí je podle autorů studie jiné: novozélandští strnadi jsou jakási akustická konzerva – zachovali si nářečí, která ve Velké Británii v době introdukčních aktivit ještě existovala, ale během dalšího století a půl vyhynula (zatímco v kontinentální Evropě se zachovala). Proč by vyhynula? Zdá se, že pokles populační početnosti vede k zániku ptačích nářečí – a strnad obecný ve Velké Británii od 60. let minulého století prudce ubyl. Ze stejných důvodů jako ubývají ptáci otevřené krajiny u nás – může za to životu nepříznivá změna zemědělských praktik.

Návštěva Nového Zélandu je cosi jako cestování v čase – a tím nmyslím jen archaické haterie a předpokládám vyhlížející nelétající papoušky kakapo. Autoři původní studie trefně odkazují na dobře známý příklad jazykové „konzervy“ v rumunském Banátu: v tamější češtině vám budou znít starobylá slova, kterým by rozuměli jen naši předkové...

Strnadovi sourodníci

Na našem území není strnad obecný (*Emberiza citrinella*) jediným zástupcem svého rodu. Běžným druhem mokřadů je strnad rákosní (*E. schoeniclus*) a naopak skutečně raritním, leč sporadicky hnízdícím, je i strnad zahradní (*E. hortulana*). Byli tito „sourodníci“, tedy příslušníci

stejného rodu, introdukčních hrátek ušetření? Ne.

Strnada rákosního najdeme přirozeně od Iberského poloostrova po Kamčatku a severní Skandinávie po severní Čínu. Jaká bizarní pohyblivost přiměla Otažskou aklimatizační společnost v roce 1871 k vypuštění čtyř strnadů rákosních, se můžeme jen dohadovat – pták to není díky svému prostředí zrovna nápadný, aby se po něm někomu na opačném konci světa stýskalo, k zemědělství je lhostejný a vzhledově to žádný krasavec také není. O osudu této „introdukce“ se však dohadovat nemusíme – dnes se mokřady Nového Zélandu jadrným zpěvem strnada rákosního stále nerozeznávají.

Strnad zahradní má omezenější areál, z Iberského poloostrova zasahuje jen do střední Asie, do Skandinávie jen částečně a na Britských ostrovech chybí úplně (chyběl i v době introdukcí, ale byl jako vzácnost dovážen na

londýnské trhy, odkud se pak dostal i na expediční loď; podle jiných zdrojů pocházeli strnadi zahradní pro výsadky z Francie). Výsadky strnadů zahradních, početně v kategorii „limitovaná edice“, však vyzněly vniveč v Austrálii (1863) i na Novém Zélandu (1885).

Pro zajímavost doplním ještě blízké příbuzný druh, který bude mnohdy čtenář důvěrně znát ze Středomoří a západní Evropy. Strnad cvrčivý (*E. cirrus*) součástí naší ornitofauny není, nicméně členem ptačí fauny Nového Zélandu se stal. Ačkoli byla výsadků jen hrstka a počet vysazených ptáků podobný, strnad cvrčivý se u protinožců uchytil. Omezené introdukční úsilí však možná zanechalo stopu v dnešním omezeném rozšíření tohoto druhu: na rozdíl od řady jiných přistěhovalců (např. pěnkav: Naše příroda 12/1: 43–51) neobsadil celé území ostrovů a tam, kde je, je vzácný. Nakonec ani v Evropě nepatří strnad cvrčivý mezi nejrozšířenější

Strnad rákosní (na snímku mladý jedinec) zůstal na seznamu druhů transportovaných, vypuštěných a v novém území vyhynulých. Siikalahti, Finsko

Strnad cvrčivý (na snímku samec) je nejméně prozkoumaným a svým nepůvodním areálem nejvíce omezeným introdukovaným pěvcem Nového Zélandu. Jestli se nějak změnil jejich zpěv v nové vlasti, není známo. Laguna de Gallocanta, Aragonie, Španělsko

druhy a všeobecně platí, že u invazních druhů velikost areálu původního a nepůvodního pozitivně souvisí: druhy vzácné ve své domovině zůstávají vzácné i na „nových pastvinách“.

Vzhledem k tomu, že ve své původní domovině některé populace strnadů klesají, se občas vynoří otázka: nemohly by ochránářsky nevítané nepůvodní populace invazních druhů ptáků získat – v některých výjimečných případech – význam jako „záložní“ záchranné populace pro druhy ohrožené ve své původní domovině? Zatím se zdá, že spíše ne: ochránáři se obávají nečekaných komplikací, například nových chorob...

Změny čekané i nečekané

Závěrem se vraťme k „našemu“ strnadovi obecnému – patří k těm

lépe prozkoumaným druhům invazních ptáků a zajímavé poučení, které z jeho výzkumu plyne, stojí za to zopakovat.

Pokud věříme na evoluci, pak bychom očekávali, že se zdrojová a introdukovaná populace po dostatečném počtu generací začnou měřitelně odlišovat, ať už bude mechanismus změny jakýkoli. Stejně tak bývá mezi učenci většinou automaticky očekáváno, že se změnila ta introdukovaná populace: je přece v novém a jiném prostředí, čelí jiným výzvám než v původním areálu, někdy i prošla „hrdlem láhve“ atd.

Bohužel v řadě případů nemáme žádné informace, které by nám umožnily posoudit, jaký byl stav zdrojové populace před tím, než se lidé pustili do vysazování jejích příslušníků do nových území. Pokud takové informace vzácně máme, uvádějí tyto poznatky výše uvedené automatické předpoklady někdy v potaz – od původního sdíleného stavu před introdukcí se totiž mohla naopak odlišit populace zdrojová.

Třeba právě u strnada obecného. A hned dvakrát. Angličtí strnadi téměř jistě poztráceli některé dialekty, které si naopak jejich novozélandští „soudruzi“ podrželi. A dnešní novozélandští strnadi nejsou tělesně větší (měřeno délkou běháku) než ti angličtí nikoli proto, že by u protinožců nakynuli; naopak jejich velikost blízce odpovídá anglickým strnadům z poloviny 19. století. Jsou to totiž naopak strnadi z počátku 21. století z původních anglických populací, kdo se zmenšil!

Jedinci téhož druhu obývající různé hemisféry se v něčem podobají, v něčem liší. Často úplně jinak a z jiných důvodů, než jsme očekávali. Lévi-Strauss by se měl skutečně čemu divit...